

ДО ПИТАНЬ ПРИЗНАЧЕННЯ СУДДІВ НА АДМІНІСТРАТИВНІ ПОСАДИ ТА РОЗПОДІЛУ ПОВНОВАЖЕНЬ МІЖ ГОЛОВОЮ СУДУ І КЕРІВНИКОМ АПАРАТУ

**Діхтієвський
Петро Васильович,**

доктор юридичних наук, професор кафедри адміністративного права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

**Лягнук
Олеся Миколаївна,**

аспірантка кафедри адміністративного права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

У статті досліджується чинна нормативна модель призначення суддів на адміністративні посади та розподілу повноважень між головою суду і керівником апарату, розкрито проблеми правового регулювання в цій сфері, проаналізовано позиції вітчизняних науковців та науково обґрунтовано пропозиції щодо вдосконалення чинного законодавства України.

Ключові слова: суд, суддя, голова суду, керівник апарату, адміністративні посади в судах, повноваження голови суду, повноваження керівника апарату.

З проголошенням незалежності України одним із пріоритетних напрямків її державно-правового розвитку стало забезпечення функціонування і розвитку на демократичних засадах усіх гілок влади для реалізації поставлених цілей зі створення демократичної, правової, соціальної держави, усебічного захисту прав і свобод людини, громадянина. Особлива роль у цьому процесі відводиться судовій владі, оскільки суди, здійснюючи правосуддя, на засадах верховенства права забезпечують захист гарантованих Конституцією та законами прав і свобод людини та громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб, інтересів суспільства і держави в цілому.

Утім у системі судової влади України є чимало проблем, що перешкоджають її ефективному функціонуванню та реалізації покладених на неї Основним законом завдань.

Одним із проблемних питань, щодо якого за період існування незалежної України неодноразово виникали дискусії між науковцями, політиками та окремим юристами-практиками, є визначення порядку призначення суддів на адміністративні посади. Упро-

довж тривалого часу законодавча і судова гілки влади не могли дійти єдності з цього питання. У зв'язку з цим суб'єкт, уповноважений призначати суддів на адміністративні посади, постійно змінювався. Іншим не менш важливим дискусійним питанням є чинний порядок розподілу адміністративних повноважень між головою суду і керівником апарату.

Ступінь наукової розробки в Україні проблем правового регулювання призначення суддів на адміністративні посади та розподілу повноважень між головою суду і керівником апарату на сьогодні є недостатнім, оскільки комплексні монографічні дослідження з цієї проблематики відсутні. Окремі питання кадрового забезпечення судів загальної юрисдикції у своїх працях висвітлювали Г. Барабаш, О. Білова, В. Бринцев, М. Вільгушинський, Ю. Дем'янчук, О. Дудченко, В. Карпунцов, С. Ківалов, П. Петренко, М. Савенко, І. Самсін, Н. Шукліна та ін.

Мета статті полягає в теоретичному аналізі чинної нормативної моделі призначення суддів на адміністративні посади та розподілу повноважень між головою суду і керівником апарату, розкритті проблем правового регулювання та розробці науково обґрунтованих пропозицій для вдосконалення чинного законодавства України.

Відповідно до ч. 1 ст. 20 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» адміністративними посадами в суді вважаються посади голови суду та заступника (заступників) голови суду. У Верховному Суді України (далі – ВСУ) адміністративною по-

садою також вважається посада першого заступника голови [1].

За радянських часів порядок обрання голови відповідного суду визначався ст. 23 Закону УРСР «Про судоустрій УРСР» від 5 червня 1981 р. Так, голову районного (міського) народного суду затверджувала відповідна Рада народних депутатів за поданням начальника відділу юстиції виконавчого комітету обласної, Київської міської Ради народних депутатів [2].

За період існування незалежної України питання щодо призначення на адміністративні посади впорядковувалося Законом України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 р., постановою «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад», рішенням Ради суддів України «Щодо призначення суддів на адміністративні посади в судах загальної юрисдикції та звільнення з цих посад» від 31 травня 2007 р., Законом України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р. тощо.

Так, відповідно до ч. 5 ст. 20 Закону України «Про судоустрій України» (утратив чинність 2010 р.) голова суду, його заступник призначалися на посаду строком на п'ять років зі складу суддів і звільнялися з посади Президентом України за поданням голови ВСУ (щодо спеціалізованих судів – голови відповідного вищого спеціалізованого суду) на підставі рекомендації Ради суддів України (щодо спеціалізованих судів – рекомендації відповідної ради суддів) [3].

Однак 16 травня 2007 р. Конституційний Суд України (далі – КСУ) визнав положення ч. 5 ст. 20 зазначеного

Закону таким, що не відповідає Конституції України [4].

Верховна Рада України (далі – ВРУ) 30 травня 2007 р. прийняла Постанову «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад». Цим нормативно-правовим актом тимчасово, до законодавчого врегулювання, було запроваджено процедуру призначення суддів на адміністративні посади і звільнення з них (крім голови ВСУ і заступників голови ВСУ) Вищою радою юстиції (далі – ВРЮ) на підставі рекомендації: Ради суддів України (щодо спеціалізованих судів – відповідної ради суддів); голови ВСУ (щодо спеціалізованих судів – голови відповідного вищого спеціалізованого суду), зборів суддів відповідних судів; члена ВРЮ [5] (рішенням КСУ від 25 березня 2010 р. № 9-рп/2010 Постанову визнано неконституційною [6]).

На VIII позачерговому з'їзді суддів України 31 травня 2007 р. Рада суддів України прийняла рішення «Щодо призначення суддів на адміністративні посади в судах загальної юрисдикції та звільнення з цих посад», яким до врегулювання цього питання в законодавчому порядку взяла на себе відповідальність за призначення суддів на посади голів та їх заступників судів загальної юрисдикції і звільнення їх із цих посад (крім адміністративних посад у ВСУ) [7].

Наприкінці 2007 року ВРУ проголосувала за Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій України» (щодо порядку призначення суддів на адміністративні посади), яким передбачалося,

що судді могли звільнитися з адміністративної посади за ініціативою ВРЮ [8]. Водночас Президент України на зазначений нормативно-правовий акт наклав вето.

Такими чином, упродовж 2007–2010 рр. між законодавчою й судовою гілками влади існувала неузгодженість у питаннях правового регулювання призначення суддів на адміністративні посади.

Лише з прийняттям 2010 року Закону України «Про судоустрій і статус суддів» було визначено механізм такого призначення та суб'єкта, уповноваженого це здійснювати. Так, згідно з ч. 2 ст. 20 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (у редакції до 23 лютого 2014 р.) голова місцевого суду, його заступник, голова апеляційного суду, його заступники, голова вищого спеціалізованого суду, його заступники призначаються на посади строком на п'ять років з-поміж суддів цього суду та звільняються з посад ВРЮ за поданням відповідної ради суддів. Отже, повноваження ВРЮ було істотно розширено за рахунок наділення її правом призначати суддів на адміністративні посади в судах і звільнення з цих посад.

Разом із цим наділення цього органу правом призначати суддів на адміністративні посади в судах не узгоджувалося зі ст. 131 Конституції України, що містить вичерпний перелік повноважень ВРЮ, а саме: 1) внесення подання про призначення суддів на посади або про звільнення їх з посад; 2) прийняття рішення стосовно порушення суддями і прокурорами вимог щодо несумісності; 3) здійснення дисциплінарного про-

вадження стосовно суддів ВСУ і суддів вищих спеціалізованих судів і розгляд скарг на рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів апеляційних та місцевих судів, а також прокурорів.

Таким чином, вищевикладені положення ч. 2. ст. 20 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (у редакції до 23 лютого 2014 р.) не узгоджувалися зі ст. 131 Основного закону України.

Г. Барабаш, досліджуючи це питання, зазначав, що наділення ВРЮ повноваженнями з призначення (звільнення) суддів на адміністративні посади не відповідає загальноновизнаним міжнародним фундаментальним документам, які встановлюють сучасні критерії незалежності суддів і судової системи [9, с. 63].

Про недоцільність наділення ВРЮ правом призначати суддів на адміністративні посади в судах свого часу наголошувалося:

– у зверненні Ради суддів України до народних депутатів щодо проекту Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 27 червня 2008 р., де йшлося про недопущення його прийняття у другому читанні як такого, що не узгоджується з Конституцією України [10];

– у висновку Головного науково-експертного управління ВРУ щодо законопроекту «Про судоустрій і статус суддів», де висловлювалося заперечення щодо наділення ВРЮ правом призначати суддів на адміністративні посади в судах, оскільки з положень Конституції України (ст. 131) не випливає належність до відання ВРЮ вирішення цих питань [11];

– у листі ВСУ до Президента України від 12 липня 2010 р., де йшлося про неконституційну практику розширення повноважень ВРЮ та необхідність застосувати право вето до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [12];

– у спільному висновку Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) та Дирекції з технічного співробітництва Генеральної дирекції з прав людини та правових питань Ради Європи від 18 жовтня 2010 р. № 588/2010, де підкреслювалася недоцільність наділення ВРЮ правом призначати суддів на адміністративні посади, оскільки в Законі України «Про судоустрій і статус суддів» відсутні гарантії політичного впливу на формування її складу [13].

З боку П. Петренка, В. Карпунцова, О. Білової та М. Савенка висловлювалися позиції, що призначення суддів на адміністративні посади має здійснюватися суддівським самоврядуванням.

Так, міністр юстиції П. Петренко пропонував це питання вирішувати шляхом обрання голів апеляційних і вищих спеціалізованих судів самими суддями. На його думку, такий підхід щодо призначення та звільнення керівників судів загальної юрисдикції є важливою гарантією створення незалежної судової системи [14].

В. Карпунцов також вважав за необхідне надати можливість суддям відповідних судів самостійно обирати на адміністративні посади найбільш авторитетних працівників серед своїх же суддів [11].

О. Білова [15, с. 163] та М. Савенко [16, с. 9] дотримувалися думки,

що обрання суддів на адміністративні посади місцевих, апеляційних та вищих спеціалізованих судів має здійснюватися суддівським самоврядуванням.

На наш погляд, очевидним є те, що будь-яке рішення щодо обрання або призначення на адміністративну посаду ставить майбутнього керівника в залежність від суб'єкта, який його обрав або призначив. Наділення ВРЮ або ВРУ таким правом свідчить лише про те, що у відповідному органі зосереджуватимуться надмірні повноваження щодо вирішення кадрових питань у судах. Інші гілки влади не повинні втручатися в справи судової влади. Це є формою тиску на самостійність і незалежність суддів.

Ураховуючи викладене, ми підтримуємо П. Петренка, В. Карпунцова, О. Білову та М. Савенка в цьому питанні. Вважаємо, що найефективнішим засобом формування управлінського апарату місцевих, апеляційних та вищих спеціалізованих суддів є порядок, за яким адміністративні посади обійматимуть судді, яких призначатимуть і звільнятимуть їхні колеги через механізм самоврядування.

Останнім часом у національній судовій системі відбуваються значні зміни, метою яких є утвердження верховенства права в суспільстві та законності в діяльності судів, відновлення довіри до судової системи, виявлення фактів, що свідчать про порушення суддями присяги, наявність підстав для притягнення їх до дисциплінарної або кримінальної відповідальності, утвердження принципів незалежності та неупередженості тощо.

У контексті цих перетворень 8 квітня 2014 р. було прийнято Закон України «Про відновлення довіри до судової системи України» (№ 1188-VII), яким внесено зміни до процедури формування адміністративного управління судової системи. Відповідно до цих змін керівництво місцевого, апеляційного, вищого спеціалізованого суду призначається на посади строком на один рік шляхом таємного голосування з-поміж суддів цих судів, але не більш як на строк повноважень судді. Зазначені особи можуть бути достроково звільнені з посади за ініціативою не менше ніж однієї третини від загальної кількості суддів відповідного суду шляхом таємного голосування не менш як двома третинами суддів, які працюють у відповідному суді [17].

Однією з основних цілей судової реформи 2010 року проголошувалося кардинальне скорочення повноважень голів судів, позбавлення їх будь-якого впливу на судовий процес, мінімізація повноважень з управління апаратом суду тощо. Відтак посада голови суду мала втратити попередню вагу і звестися до вирішення окремих внутрішньоорганізаційних питань діяльності суду. Частину колишніх повноважень голови суду було скасовано, а більшість – передано керівнику апарату суду.

Таким чином, з прийняттям Закону України «Про судоустрій і статус суддів» відбулося розмежування повноважень голови суду та керівника апарату, посилення статусу останнього під час вирішення кадрових питань.

Відповідно до ст.ст. 24, 29, 34, 41 Закону України «Про судоустрій

і статус суддів» голова суду вносить керівнику територіального управління Державної судової адміністрації України (далі – ДСАУ) подання про призначення керівника апарату та його заступника, визначає адміністративні повноваження заступника голови місцевого суду, видає на підставі акта про призначення (обрання) суддею чи звільнення судді з посади відповідний наказ, забезпечує виконання вимог щодо підвищення кваліфікації суддів місцевого суду, видає накази з основної діяльності роботи суду відповідно до своєї компетенції (зміни в штатному розкладі, створення експертної комісії, пожежна безпека, охорона праці, перенесення робочих днів тощо), щодо особового складу, про відпустки та з адміністративно-господарських питань (відрадженьня, чергування в неробочі дні) стосовно суддів, повідомляє Вищу кваліфікаційну комісію суддів України про відкриті вакансії суддів тощо.

Згідно зі статтею 149 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» керівник апарату суду очолює апарат суду загальної юрисдикції та здійснює безпосереднє керівництво його діяльністю [1]. Йому підпорядковані помічник голови, помічник заступника (помічники заступників) голови суду та помічники суддів, секретарі судового засідання, консультанти, старший секретар суду, розпорядники, завідувач архівом (архіваріус), завідувач господарством, бібліотекар, водії, інші працівники відповідно до підпорядкованості за посадами штатного розкладу [18].

Крім того до компетенції керівника апарату суду з кадрової роботи

належать: призначення та звільнення працівників; здійснення заходів щодо орієнтації та адаптації співробітників; заохочення чи дисциплінарні стягнення; підписання наказів з діяльності апарату суду щодо особового складу, відпусток, адміністративно-господарських питань; організація роботи конкурсної комісії; організація роботи з формування кадрового резерву; організація щорічного оцінювання, атестації; організація антикорупційних заходів; організація підвищення кваліфікації працівників; організація практики для студентів вищих навчальних закладів.

Таким чином, адміністративних повноважень щодо організації кадрової роботи в цілому та формування апарату суду відповідними кадрами в керівника апарату значно більше, ніж у голови суду.

Такий розподіл повноважень між головою суду та керівником апарату, на нашу думку, має такі недоліки:

1) особа, яка призначається на посаду керівника апарату, може не мати досвіду роботи суддею. При цьому вона здійснює підбір кадрів, частина з яких у майбутньому стане суддями;

2) чинний розподіл повноважень між головою суду та керівником апарату свідчить про подвійне підпорядкування працівників апарату суду голові суду, його заступникам, керівникові апарату, його заступнику. При цьому помічник судді, консультант і секретар судового засідання підпорядковуються ще й суддям, за якими вони закріплені;

3) керівник апарату має фінансовий (установлення надбавок), дисциплінарний (накладення стягнень),

господарський (забезпечення оргтехнікою та робочим місцем, особливо за умов, коли приміщень не вистачає), психологічний (під час атестації) ресурс впливу на осіб, закріплених за суддею. Особливо це стосується помічника судді, який в апараті суду виконує найбільш відповідальну та кваліфіковану роботу;

4) наказ про призначення керівника апарату суду підписує голова ДСАУ, а не голова суду;

5) голова суду не має можливості безпосередньо реагувати на випадки неефективної роботи апарату суду, а лише має право ініціювати процедуру притягнення до дисциплінарної відповідальності чи звільнення керівника апарату, його заступника через внесення керівнику територіального управління ДСАУ або залежно від рівня суду – голові ДСАУ – подання про накладення дисциплінарного стягнення відповідно до законодавства або подання про їх звільнення. При цьому законодавство не передбачає обов'язкового прийняття рішення за поданням голови суду. Тобто голова не має необхідних повноважень впливати на формування апарату суду (крім керівника апарату суду та його заступника).

Така ситуація робить здійснення контролю за ефективністю діяльності роботи суду з боку його голови менш результативним, нівелює значення цієї посади у питаннях кадрового забезпечення відповідного суду.

Тобто чинний законодавчий порядок відносин між головою суду та керівником апарату цього суду створив певне двовладдя, зменшив самостійність судового органу, передавши

ДСАУ повноваження щодо формування та впливу на діяльність апарату суду, який є важливою складовою цілісного державного органу – суду [19, с. 209].

На думку О. Дудченка, доцільно було б дозволити голові суду за рекомендацією керівника територіального управління чи голови ДСАУ самостійно призначати та звільняти керівника апарату суду, а також застосовувати до них заохочення чи накладення дисциплінарних стягнень. Це позитивно позначилося б на роботі суду, оскільки дало б можливість більш якісно здійснювати організаційне керівництво діяльністю суду та оперативно розв'язувати конфліктні ситуації [19, с. 209].

З метою підвищення ефективності управління кадровим апаратом суду вважаємо за необхідне посилити роль голови суду під час вирішення питань кадрового забезпечення його апарату. Зокрема голову суду має бути наділено такими повноваженнями: призначати та звільняти керівника апарату суду та його заступників; приймати на роботу та звільняти працівників апарату суду; присвоювати їм ранги державного службовця у встановленому законом порядку; застосовувати щодо них заохочення чи накладати дисциплінарні стягнення.

Разом із цим керівника апарату суду варто наділити виключно господарськими та організаційними функціями. Зокрема в посадовій інструкції керівника апарату суду загальної юрисдикції можна закріпити такі повноваження: 1) належне матеріальне та соціальне забезпечення суддів та працівників апарату суду,

організація медичного обслуговування та санаторно-курортного лікування, забезпечення благоустроєним житлом; 2) створення належних умов діяльності суддів та працівників апарату суду, оплати їх праці, належного фінансування суду, інформаційно-нормативного забезпечення судової діяльності; 3) організація ведення діловодства в суді; 4) координування організаційних заходів щодо підготовки оперативних нарад, виконання інших завдань; 5) організація розробки і подання на затвердження в установленому порядку штатного розкладу і кошторису витрат на утримання суду; 6) вжиття заходів організаційного характеру для підтримання приміщення суду у стані, придатному для його належного функціонування, проведення капітального та поточного ремонтів, технічного оснащення приміщень, створення безпечних і комфортних умов для працівників та осіб, які перебувають у суді, забезпечення наявності необхідних ресурсів та оргтехніки, її безперебійного функціонування; 7) організаційне забезпечення ведення судової статистики, діловодства, обліку та зберігання судових справ, належного ведення архіву, кодифікації та роботи бібліотеки суду, а також планово-фінансової та бухгалтерської роботи, обслуговування рахунків в установах банку; 8) забезпечення зберігання та використання штампів і печаток суду, товарно-матеріальних цінностей та документації; 9) забезпечення виконання та дотримання правил охорони праці, протипожежної безпеки, дотримання працівниками суду правил внутрішнього

трудового розпорядку; 10) внесення пропозицій голові суду щодо вдосконалення організації діяльності суду; 11) інші повноваження з організації роботи апарату щодо забезпечення діяльності суду; 12) виконання інших доручень голови суду.

З урахуванням викладеного можна зробити відповідні висновки та внести пропозиції щодо змін до чинного законодавства України.

1. Найефективнішим засобом формування управлінського апарату судів загальної юрисдикції є порядок, за яким адміністративні посади обійматимуть судді, які призначаються та звільняються їх колегами з використанням інституту самоврядування.

2. З метою підвищення ефективності управління кадровим апаратом суду необхідно посилити роль голови суду під час вирішення питань щодо призначення та звільнення кадрового складу. Зокрема його слід наділити повноваженнями щодо призначення та звільнення керівництва та працівників апарату суду, присвоєння їм рангів державного службовця, застосування заходів заохочень, накладення дисциплінарних стягнень тощо.

Для цього частину 3 статті 149 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» варто викласти в такій редакції: «Керівника апарату місцевого суду, його заступника призначає на посаду та звільняє з посади голова відповідного суду».

З частини 4 статті 149 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» слід вилучити речення такого змісту: «Керівник апарату суду призначає на посаду та звільняє з посади

працівників апарату суду, застосовує до них заохочення та накладає дисциплінарні стягнення».

Статті 24, 29, 34 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» слід доповнити такими частинами: «Призначає та звільняє голову апарату та його заступників»; «Приймає на роботу та звільняє працівників апарату суду, присвоює їм ранги державного службовця у встановленому законом порядку, може застосовувати стосовно них заохочення та накладати дисциплінарні стягнення».

Керівника апарату суду варто наділити виключно господарськими та організаційними функціями, спрямованими на забезпечення належного і безперебійного функціонування судової системи.

Список використаних джерел:

1. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 7 липня 2010 р. № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41–42, № 43, № 44–45. – Ст. 529.

2. Личаківський районний суд м. Львова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lk.lv.court.gov.ua/sud1312/>.

3. Про судоустрій України : Закон України від 7 лютого 2002 р. № 3018-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 27–28. – С. 180.

4. Рішення Конституційного Суду України від 16 травня 2007 р. № 1-рп/2007 у справі за конституційним поданням Вищої ради юстиції про офіційне тлумачення положення частини п'ятої статті 20 Закону України «Про судоустрій України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=9914>.

5. Постанова Верховної Ради України від 30 травня 2010 р. № 1098-V «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення

з цих посад» // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 34. – Ст. 455.

6. Рішення Конституційного Суду України від 25 березня 2010 р. № 9-рп/2010 у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Постанови Верховної Ради України «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=105164>.

7. Щодо призначення суддів на адміністративні посади в судах загальної юрисдикції та звільнення з цих посад : Рішення Ради суддів України від 31 травня 2007 р. № 50 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://court.gov.ua/969076/25454r67567546/>.

8. Висновок до проектів Законів «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій України» (щодо порядку призначення суддів на адміністративні посади), реєстр. номер 1122; (щодо адміністративних посад в судах), реєстр. номер 1122-1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://vasu.gov.ua/ua/news_legislation.html?_m=publications&_t=rec&id=691&fp=341.

9. Барабаш Г. О. Окремі питання призначення суддів на адміністративні посади / Г. О. Барабаш // Юрист України. – 2012. – № 1–2(18–19). – С. 60–64.

10. Звернення Ради суддів України до народних депутатів України щодо проекту Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 27 червня 2008 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://court.gov.ua/969076/651919849/>.

11. Судова реформа в Україні: поточні результати та найближчі перспективи. Інформаційно-аналітичні матеріали до Фахової дискусії на тему «Судова реформа 2010 року: чи наближає вона правосуддя в Україні до європейських норм і стандартів?» 4 квітня 2013 р. [Електрон-

ний ресурс]. – Режим доступу : http://www.razumkov.org.ua/upload/Sudova_reforma_2013.pdf.

12. Лист Верховного суду України від 12 липня 2010 р. щодо Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/n0002700-10>.

13. Про судоустрій і статус суддів: Спільний висновок щодо Закону України Венеціанської комісії та Дирекції з технічного співробітництва Генеральної дирекції з прав людини та правових питань Ради Європи від 18 жовтня 2010 р. № 588/2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua/clients/vs.nsf/0/285DC84A1EFF78FAC22577C20051A2AA?opendocument>.

14. Петренко П. Ю. Активно готуємося до підписання угоди з Євросоюзом [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://news.liga.net/interview/politics/1015436-pavel-petrenko_aktivno_gotovimsya_k_podpisaniyu_soglasheniya_s_es.htm.

15. Білова О. В. Проблеми суддівського самоврядування в Україні : дис... канд. юрид. наук : 12.00.10 / Білова Ольга Валентинівна. – Х., 2007. – 194 с.

16. Савенко М. Д. Адміністрування судів / М. Д. Савенко // Вісник Центру суддівських студій. – 2007. – № 10. – С. 7–10.

17. Про відновлення довіри до судової системи України: Закон України від 8 квітня 2014 р. № 1188-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1188-18>.

18. Наказ Державної судової адміністрації України від 20 липня 2005 р. № 86 про затвердження Типових посадових інструкцій працівників апарату місцевого загального суду [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dsa.court.gov.ua/dsa/14/52681/>.

19. Дудченко О. Ю. Щодо адміністративних повноважень голови суду / О. Ю. Дудченко // Публічне право. – 2013. – № 2(10). – С. 205–212.

Дихтиевский П. В., Лагнюк О. Н. К вопросам о назначении судей на административные должности и распределении полномочий между председателем суда и руководителем аппарата.

В статье исследуется действующая нормативная модель назначения судей на административные должности и распределения полномочий между председателем суда и руководителем аппарата, раскрыты проблемы правового регулирования в этой сфере, изучены позиции украинских исследователей, обоснованы предложения для усовершенствования действующего законодательства Украины.

Ключевые слова: суд, судья, председатель суда, руководитель аппарата, административные должности в судах, полномочия председателя суда, полномочия руководителя аппарата.

Dikhtyevsky P. V., Lagnyuk O. M. On the issue of appointment of judges to administrative positions and the division of powers between the chairman of the court and the head of unit.

This paper examines the current regulatory model of appointment of judges to administrative positions and the division of powers between the chairman of the court and the head of unit, solves problems of legal regulation in this area, analyzes the position of national scientists and scientifically grounded proposals for improving the current legislation of Ukraine.

It is noted that the appointment of judges to administrative positions is an important problematic area, according to which during the period of independence of Ukraine many times appeared debates between scientists, policy makers and some private lawyers. The legislature and the judiciary could not reach agreement on this issue for a long time. In this regard, the subject, which is authorized to appoint judges to administrative positions, was changing constantly.

It notes that the other equally important controversial issue is the current procedure of the distribution of administrative responsibilities between the chairman of the court and the head of unit. Existing legal order of the relationship between the chairman of the court and the head of the unit has created some dual power and reduced level of independence of chairman of the court.

The article describes that the most effective means of forming the administrative apparatus of judges of general jurisdiction is the order in which administrative positions cover the judges, who are appointed and dismissed by their colleagues using the institute authorities.

In order to improve management of personnel of a court it is necessary to strengthen the role of chairman of the court during resolving the issues according the appointment and dismissal of staff. In particular, he should be given the power to appoint and dismiss governing body and court staff, to assign them a rank of civil servant, application management of incentives and disciplinary sanctions.

Head of unit of the court must be given only economic and organizational functions which aim is to ensure proper and smooth functioning of the judicial system of Ukraine.

He should prepare proposals for appropriate changes to the current legislation of Ukraine.

Key words: court, judge, chairman of the court, head of unit, administrative posts in courts, powers of chairman of court, powers of head of unit.

Стаття надійшла до редакції 10.11.2014